

A szolgálat elkezdődik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 9:1-2; Máté 3:1-12; 4:1-12, 17-22;
Filippi 2:5-8; 2Péter 1:19

„És monda nékik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:19).

Az ember egyik nagy vágya volt mindig, hogy megtudja, mi az élete célja, értelme és hogyan kellene élnie a világban. Nem használati utasítással a hónunk alatt születünk, amely egyszerűen leírja, hogyan kellene élnünk, nemde? „Sosem értettem, mi értelme van az életnek” – mondta egy 17 éves drogfüggő fiú, aki egyébként egy jómódú családból származott. „Valójában még most sem tudom, de mindig azt hittem, hogy ez olyan nagy titok, amit rajtam kívül mindenki ismer. Azt gondoltam, mindenki érti, miért vagyunk itt, és rajtam kívül titkon mindenki boldog, tudván az élet értelmét.” Paul Feyerabend, osztrák író és tudományfilozófus a következő vallomást teszi az önéletrajzában: „Az egyik nap telik a másik után, és fogalmunk sincs, mi az egész célja.”

Éppen ezért van szükségünk a Bibliára, az evangéliumra, Jézus történetére, annak megismerésére, hogy mit tett Jézus értünk. Jézusban, testet öltése előtti létében, születésében, földi életében, halálában, mennyei szolgálatában és második eljövetelében megtalálhatjuk a választ az élet legsürgetőbb kérdéseire. Ezen a héten Jézus földi életének és munkájának kezdetével foglalkozunk, azzal az étellel és tevékenységgel, amely egyedül adhat teljes értelmet az életünknek.

KERESZTELŐ JÁNOS ÉS A „JELENVALÓ IGAZSÁG”

Máté 3. fejezete Keresztelő János szolgálatával kezdődik. János első lejegyzett üzenete egy felszólítás: „*térjetelek meg*” (Mt 3:2)! Bizonyos értelemben a kifejezés annak összegzése, amit Isten a bűneset óta üzen az emberiségnek: *térjetelek meg, fogadjátok el az általam kínált bűnbocsánatot, hagyjátok el bűneiteket, és megváltást, megnyugvást találtok a lelketeknek*. És bár ez az üzenet általános, János megkülönböztet benne egy „jelenvaló igazságot” is (2Pt 1:12), kiemelve egy üzenetet kifejezetten az akkor élő emberek számára.

Olvassuk el Mt 3:2-3 verseit! Mi volt a János által hirdetett jelenvaló igazság a megtérésre, a keresztségre és a bűnbánatra hívás mellett? Lásd még Mt 3:6!

János olyasmit tesz, ami az egész Újszövetségben gyakorlat: az Ószövetséget idézi. Az ószövetségi prófécia az Újszövetségben válik élővé; időről időre, Jézus, Pál, Péter vagy János, mind az Ószövetséget idézik, ezzel hitelesítik, magyarázzák, esetleg bizonyítják azt, ami ott és akkor, az Újszövetség idejében történik. Ezért nem csodálkozhatunk azon, hogy Péter, noha személyesen megélt számos csodát, éppen erre teszi a hangsúlyt Jézus szolgálatáról szólva: „*igen biztos nálunk a prófétai beszéd*” (2Pt 1:19).

Olvassuk el Mt 3:7-12 verseit! Mit üzent János a vezetőknek? Milyen remény csillan meg számukra a kemény szavak ellenére is?

Figyeljük meg, mennyire Jézus van a középpontjában János minden mondanójának! Mindennek, ami Jézusról szól, hogy ki Ő és mit fog tenni. Habár örömhírt hirdetett, világossá tette, hogy lesz végső ítélet, szét lesz választva végül a gabona és a polyva, mégpedig az által, akiről a próféciák szólnak. Eből is látjuk, mennyire nem elválasztható az evangélium az ítélettől. Jó példája mindez annak is, hogy a Biblia összefüggő eseményként szemléli Jézus első és második eljövételét, ahogy Jánosnál is láthatjuk; az első eljövétel közvetlen összefüggésében beszél Jézus második eljövételéről is.

A PUSZTAI SZEMBENÁLLÁS

„Akkor a Lélek Jézust a pusztába vitte, hogy az ördög megkísértse” (Mt 4:1, ÚRK).

Képzeliük el a jelenetet Sátán szemszögéből! Az isteni, mindenki által tisztelt Lény, akit ő Isten Fiaként ismert, most leereszkedett, emberi testet öltött, hogy megmentse az emberiséget. Ugyanaz a Jézus, aki ellene harcolt a mennyben és aki levetette őt az angyalaival együtt (lásd Jel 12:7-9)! De akkor kicsoda is most ez a Jézus? Egy legyengült ember a kíméletlen pusztaságban, mindenféle segítség nélkül? Egyértelműen úgy tűnt, hogy Jézus könnyű célponttá vált Sátán számára.

„Amikor Sátán és Isten Fia először álltak egymással szemben, Krisztus a mennyi seregek parancsnoka volt, és Sátánt, az égi lázadás vezetőjét kivetették a mennyből. Most látszólag fordított helyzet volt, és Sátán a legjobban akarta kihasználni feltételezett előnyét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 90. o.). Micsoda különbség! Lucifer valaha azt gondolta: „*hasonló leszek a Magassághoz*” (Ézs 14:14), Jézus viszont megüresítette magát, megválva minden mennyi dicsőségétől. Itt, ebben az egyetlen jelenetben láthatjuk a mérhetetlen különbséget az önzés és az önzetlenség között, hogy milyen áthidalhatatlan szakadék választja el a szentséget a bűntől.

Vö. Ézs 14:12-14 és Fil 2:5-8 verseit! Ezek az igék milyen különbséget mutatnak Jézus és Sátán között?

Képzeliük el az angyalokat, akik ismerték Jézust teljes mennyi dicsőségében, és most látniuk kell, amint a két ellenség szemtől szemben találja magát egy olyan helyzetben, amelyre korábban nem volt példa. Mi már pontosan tudjuk, mi lett a kimenetele ennek az összeütközésnek, azonban az angyalok – valójában az egész menny – ezt akkor nem tudhatták. Így minden bizonyal várakozással és feszült figyelemmel nézték végig az eseményt.

Sátán felmagasztalta magát, Jézus viszont megalázta magát, egészen a halálig. Mit tanulhatunk a két fél élesen különböző viselkedéséből, és hogyan alkalmazhatjuk ezt a fontos igazságot a saját életünkre? Hogyan kellene mindennek befolyásolnia bizonyos döntéseinket, különösen amikor az énképünk a tét?

A MEGKÍSÉRTÉS

Olvassuk el Mt 4:1-12 verseit! Mi történt? Miért kellett Jézusnak átélni ezeket a kísértéseket? Hogyan járult hozzá ez az esemény a megváltás művéhez? Hogyan volt képes Jézus kiállni ilyen erős kísértéseket ennyire nehéz körülmények között, és mit üzen ez nekünk a saját kísértéseinkben való helytállással kapcsolatban?

Mt 4:1 verse furcsának tűnő gondolattal kezdődik: a Szentlélek vitte Jézust a pusztába, hogy megkísértse a gonosz. Jézus pedig arra tanított, hogy imádkozzunk, nehogy kísértésbe essünk: „*És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól*” (Mt 6:13). Miért tette ezt a Szentlélek Jézussal? Az előző fejezetben találjuk meg a titok nyitját, amikor Jézus Jánoshoz megy, hogy keresztelje meg. Látva János vonakodását, ezt mondta: „*Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk*” (Mt 3:15). Betölteni minden igazságot, például megkeresztelkedni, holott nem volt bűnös, azt jelenti: mindent megtenni, ami szükséges ahhoz, hogy az emberiség tökéletes példája és képviselője legyen. A pusztai kísértésben ugyanazon a próbán kellett átesnie, mint amin Ádám elbukott. Olyan kísértés ellen kellett győzelmet aratnia, amelynél mi mindannyian megbuktunk Ádám óta. „Krisztusnak emberként kellett jóvátennie Ádám bukását” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 88. o.), ráadásul nem olyan feltételek között, mint Ádámnak. Győzelmével Jézus megmutatta, hogy nem lehet mentségünk a bűnre, az semmivel nem igazolható, és amikor kísértésekkel nézünk szembe, nem szükségszerű a bukás, hittel és alázattal győzhetünk. Ahogy az Ige mondja: „*Engedelmeskedjete azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok*” (Jak 4:7-8).

Hogyan teszi Krisztus igazságát teljes egészében nélkülözhetetlenné ez a történet, ami bemutatja, hogy soha nincs mentségünk a bűnre? Képzeljük el, hogy saját igazságunkban kell állnunk, anélkül a megigazító erő nélkül, amely elfedi a bűnös életünket! Miben reménykedhetnénk?

ZEBULON ÉS NAFTALI FÖLDJE

Mt 4:12 verse beszél János börtönbe vétéséről, a szolgálatának végéről. Jézus szolgálata tulajdonképpen ezen a ponton indul el „hivatalosan”. A szöveg nem magyarázza el, miért így történt mindez, csupán deklarálja az eseményt: amikor Jézus ezt meghallotta, visszatért Galileába (lásd Mk 1:14-16; Lk 4:14). Talán amíg János prédikált, Jézus keveset akart magából megmutatni, nehogy rivalizálás alakuljon ki? Mt 4:12-ben a görög igét (amit a Bibliánk így fordít: *visszatért*), gyakran fordítják úgy is, hogy *visszavonult*, a veszély elkerülése miatt. Bölcsen, mint mindig, talán el akart kerülni bizonyos bajokat.

Olvaszuk el Mt 4:13-16 verseit (lásd még Ézs 9:1-2), amikor Jézus letelepszik Zebulon és Naftali térségében! Mit mondanak ezek a versek Jézus szolgálatáról?

Zebulon és Naftali Jákob két fia volt (lásd 1Móz 35:23-26), és az ő leszármazottaik alkották azt a két törzset, amelyek végül a gyönyörű északi régióban találtak otthonra. Sajnálatos módon azonban a két törzs aközé a tíz törzs közé tartozott, amelyek feladták az Istenbe vetett hitüket és a világi dolgok felé fordultak.

Sok ószövetségi próféta lépett fel e tíz törzs bűnössége, világiassága és gonoszsága ellen, míg végül az asszírok igázták le a területet, száműzve az itt lakókat az akkor ismert világ minden tájára. Helyükre pogányokat telepítettek be, így Galilea vegyes etnikumú területté vált, zavaros és sötét helyé. A környék leg-híresebb prófétája Jónás volt, ami sokat elárul az itt élők elköteleződésének szintjéről.

Akármilyen is volt azonban Galilea, még ha sötét is Zebulon és Naftali földje, csodás prófécia hangzik el vele kapcsolatban Ézsaiásnál: „*A sötétségben ülő nép nagy világosságot látott, és a halál földjén és árnyékában ülőknek fény ragyogott fel*” (Mt 4:16, ÜRK). Más szóval, ott, ahol oly nagy volt a szükség, ahol az embereket durvának, elmaradottnak és faragatlannak tartották, oda jött Jézus, ott élt közöttük és szolgált nekik. Habár felmagasztalt lehetett volna, úgy látjuk Őt, mint aki megalázta magát, hogy másokért éljen. Ebben is példát láthatunk arra, mennyire a jézusi szolgálat volt az Ótestamentum fókuszában.

Miként kerülhetjük el a kísértést, hogy úgy tekintsünk másokra, mint akik nem érdemlik meg a tanúságtételünket és a szolgálatunkat? Mi a probléma ezzel a gondolkodásmóddal?

április 7.

A HALÁSZOK ELHÍVÁSA

„Térjetelek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa” (Mt 4:17). Jánoshoz hasonlóan Jézus is a megtérésre hívással kezdte a szolgálatát. Ahogy János, Ő is ismerte az emberiség bukott természetét, és hogy megtérésre, valamint Isten ismeretére van szükségünk. Ezért semmi meglepő nincs abban, hogy az első felhívása (legalábbis ahogy Máténál látjuk) a megtérésre szólít.

Olvassuk el Mt 4:17-22 verseit! Mit mondanak ezek az igék a jézusi elhívásról, ahogy teljes egészében átveszi az irányítást életünk felett?

Itt, az elfelejtett földön, Galileában élt egy kis halászcsapat, amelyet négy ember alkotott; két testvérpár. Nyilvánvalóan szerették Istent, miután közülük volt, aki János követőjéhez tartozott. Azonban, legnagyobb meglepetésükre Keresztelő János egy másik fiatalemberre irányította a figyelmüket, aki ugyanarról a területről származott, mint ők.

A halászok odamentek a Názáreti Jézushoz, és arra kérték, hadd maradjanak vele (lásd János 1. fejezet). Így működött ez az akkori kultúrában: az emberek odamentek a tanítóhoz, és megkérték, hadd kövessék őt. Viszont a rabbi hozta meg a végső döntést arról, hogy kik lesznek a tanítványai. Amikor pedig egy rabbi kérte valakitől, hogy legyen a tanítványa, az különösen felemelő pillanatnak számított. Sokan úgy tanulták a bibliaórákon, hogy amikor Jézus elhívta a tanítványokat a Galileai-tónál, ez volt az első találkozásuk alkalma a Mesterrel. *János evangéliuma* 1-5. fejezeteiből azonban tudjuk, hogy ezek az emberek már korábban közel egy évet töltöttek vele, legalább részidőben.

„Jézus tanulatlan halászokat választott, akiket nem neveltek koruk hagyományai és téves szokásai szerint. Vele született képességekkel megáldott férfiak voltak, alázasak és taníthatók – olyanok, akiket kiképezhetett a munkára. Az élet megszokott útjain sokan türelmesen újra és újra elvégzik napi munkájukat, s nem is tudják, hogy olyan erő birtokában vannak, amely, ha felhasználná, egy szintre emelné őket a világ legbecsületesebb embereivel. Egy hozzáértő kéz érintése szükséges ezen alvó tehetségek felébresztéséhez. Ilyen embereket hívott el Jézus munkatársaiul, akiknek abban a kiváltságban volt részük, hogy kapcsolatban lehettek vele” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 199. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Evangélista érkezett egy városba és így kezdte hirdetni előadásait: „Jöjjenek és lássák, amint a prédikátor kitép egy lapot a Bibliából!” Természetesen tömeg gyűlt össze a látványosságra. Ő kiállt eléjük, kinyitotta a Könyvet, és valamennyiük legnagyobb csodálkozására kitépett egy lapot a Könyvek Könyvéből. „Ez a lap - mondta - soha nem tartozott ide. Ez a lap elválasztotta az Ószövetséget az Újtól.” Akármit is gondoljunk a szinpadias fellépésről, a prédikátor fontos dologra hívta fel a figyelmet: a két könyv valójában egy. Az Újszövetség végig az Ószövetséget idézi. Újra és újra, minden, amit az Újszövetség magyaráz, igazol, legyen az Jézus által vagy a többi író által, az Ószövetségre hivatkozik. Hányszor és hányszor jelenti ki Jézus ilyen vagy olyan formában: „Minden írást be kell tölteni!” Jézustól kezdve, aki gyakran mutat vissza az ótestamentumi írásokra (lásd Mt 22:29; Lk 24:27; Jn 5:39; 13:18) Pálon át, aki szintén folyton az Ószövetséget idézi (Róm 4:3; 11:8; Gal 4:27), egészen *A jelenések könyvéig* a mintegy 550 utalással az Újtestamentum szerves kapcsolatban áll az Ótestamentummal. Az Új- és az Ótestamentum Isten írott kinyilatkoztatásai az emberiség számára a megváltási tervről. És bár nem kérdés, hogy bizonyos részei már nem kötelezőek a kereszténység számára, mint az áldozati rendszer, nem követhetjük el azt a hibát, hogy másodrendű könyvvé nyilvánítjuk az Ószövetséget az Újszövetséghez képest. A Biblia két könyvből áll össze, és mindkettőből életbevágó igazságokat tanulhatunk Istenről, valamint a megváltási tervről.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Sokféle kísértésben láthatjuk Jézust, amint Sátán igyekszik kikezdeni Őt, azonban azt is láthatjuk, hogy egyetlen esetben sem bukik el, ellenáll a kísértéseknek, kivédi az alattomos támadásokat. Figyeljük meg, milyen tömören fejezi ki az Ige itt a lényegét: habár Jézus Isten, itt a „*bűnös testhez hasonló formában*” jelenik meg (Róm 8:3, ÚRK). Úgy használja az Igét, mint védelmi eszközt a gonosz kísértésekkel szemben. Ha Jézusnak ezt kellett tennie, mennyivel életbevágóbb számunkra, hogy még központibb szerepet kapjon az életünkben a Biblia, különösen a kísértések idején?! Vélhetően ismerjük azt az alapelvet, hogy a Szentíráshoz kell folyamodnunk a kísértések elleni harcban. Csakhogy vajon mennyire gyakoroljuk is ezt az életben? Hogyan segíthet mindez kiállni a kísértések ellen, amelyekkel mindannyian szembenéznünk?
2. Miért döntő jellemvonás az alázat a keresztények számára? Hogyan válhatunk alázatossá és maradhatunk is azok? Mi a kereszt szerepe ezen a kritikus területen?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: CSAK IMÁDKOZNI VÁGYOM

Csak imádkozni vágyom,
csak imádkozni.
Állok múlt életem
romjai felett;
ha nem volna velem
a Te szereteted:
elveszttem volna
régén nélkülöd!

- Indulnék tovább,
de olyan tétován
nem akarok régi utat járni!
Csak a Te neved
a szívembe zárni!
S imádsággal letenni Elődbe
emberi sorsom: minden zizzenése
a Tiéd legyen!
S múltam szemfedője
az a kereszt,
mi mindent elfedez,
az legyen!

Ragyogjon rám
az égi szeretet,
amit elhoztál,
amiről beszéltél;
ami e világon
minden földi kincsnél
igazabb, nagyobb:
az Atyától ered.
Kérlek, töltsd be velem
az én emberi szívemet!